

1. fejezet

Az egész várost beharsogták a dobok és trombiták, ahogy hazatértek a Vadászok.

A főtér megtelt emberekkel, akik áhítattal nézték a hazaérkező férfiakat. Próbáltam magam átfurakodni a tömegen, hogy lássam hányan tértek vissza. Legfőképpen viszont azt szerettem volna látni, hogy ki az, aki esetleg nincs már köztük. Minden alkalommal bizakodtam és ez volt az egyetlen oka, hogy kijöttem a fogadásukra. Hátha egyszer megadatik, hogy gyászolva, fekete zászlókkal vonulnak. Azonban a gerincemen végig futó jeges borzongás már elárulta, hogy hiába is reménykedtem.

Ő vezette a menetet szokás szerint, hatalmas homokszínű farkasa hátán. Undorító bestia, illenek egymáshoz. Szőrébe kapaszkodva magabiztosan ült, semmi jelét sem mutatva annak, hogy örül a visszatérésnek, vagy, hogy érdekelné bármelyik itt megjelent ember is.

Ezer ember közül is kiszúrtam volna a fekete haját, éjfélete szemét és jellegzetes dárdával átszúrt sárkányt ábrázoló tetoválást az alkarján. Azt hiszem, már elég jól megfigyeltem a nővérem gyilkosát.

Ameer herceg kifürkészhetetlen, rideg tekintettel figyelte az őket éljenzőket, bár ezzel nagyrészt egyedül volt. A legtöbb Vadász integetve és vigyorogva viszonyult hozzájuk.

A kezem a szokásos módon ökölbe szorult és felforrósodott a bőröm a haragtól, szinte feszülő érzés volt, minden egyes alkalommal. Legszívesebben sikoltottam volna a magatehetetlenségtől. Volt valami önelégült és lenéző abban, ahogy tudomást sem vett senkiről. Az ereimben fel-le cikázó düh kezdett eluralkodni rajtam. A fekete ejtett vállú blúz és fűző alatt egy pillanat alatt kimelekedtem, illetve a táskám nehéz súlya is húzta a vállamat. Ünnepezték őket. Mindenki csak azt tartotta szem előtt, hogy a határainkon túlra mennek megölni az infernusokat mielőtt még bejutnának az országba. Hősök, akik megállítják a pusztítást. A többi öldökléstől viszont eltekintettek. Nem számítottak az idézők és többi társadalom által veszélyesnek és feleslegesnek ítélt mágusok, akiket úgy irtottak, mintha csak gazok lennének egy tökéletes, virágos réten.

A városközpont szinte már csordultig van a lakosokkal. Az erkélyekről is kihajolva figyelték a lenti eseményeket. Fehér és homokszínű, régi, boltíves épületek vették körül a teret borító több száz éves macskakövet. A perzselő meleg és a napsütés mindennapos volt Khem-Darunban, hiszen a palota mögött húzódott a végtelennek tűnő sivatag. Pedig sok kis falu volt fekvő, szinte minden irányban. A virágáros, a gyümölcsös, sőt még a katonák és örök is a tekintélyt

parancsoló menetet figyelték. A szokásos tömjén és füstölők illata lengte be a teret. Magasan tornyozott fűszerek és gyümölcsök keresztezték az útját minden arra járónak, árusok szólították az embereket és magabiztosan egytől-egyig azt állították, hogy náluk kapható a legfinomabb édesség, a legjobb minőségű ruha és a legszebb ékszer. Azonban ilyenkor egy kis időre mindenki szüneteltette a dolgát és lelassult az élet.

Csupán egy néhány méter széles utca és egy vizes árok választotta el a város szívét a palota falaitól és a bejáratként szolgáló diadalívtól.

Tovább méregettem a hazatérőket és igyekeztem megjegyezni az arcukat, hogy a későbbiekben el tudjam kerülni őket. A mellettem álló korombéli lány jobbra-balra billegette magát és rebegtette szempilláit, hátha egyikük észreveszi, és esetleg el tudja csábítani. Személy szerint szánalmasnak találtam az efféle próbálkozást, bár nem volt egyedül. A menet túloldalán még jó néhány fiatal lány mutatott be hasonló a színjátékot, néhányuk még ájulást is színlelt.

Valahol, igazán mélyen megértem őket is, hiszen egy Vadász feleségének lenni kiváltság, minden feleségre bőség, ruhák garmadája, lakomák, partik várnak. Viszont nem árt, ha az ember magasabb társadalmi rétegek tagja és egészen biztos, hogy nincs olyan a családjában, aki az elítéltek közé tartozhat, akár csak véletlenül is, ugyanis az kissé kellemetlen szituációt szülne.

Megakadt a szemem egy fekete lepellel borított óriási ketrecen a felvonulás végén, amiről borzasztóan nehezemre esett eldönteni, hogy magától mozoghat, vagy az út buckái miatt. Mások is összesúgtak és az irányába mutogattak. Ketten kísérték a kocsit, ami szállította és a herceg többször is hátra pillantott válla felett, hogy ellenőrizze őket. Bármilyen is az, nekünk nem kötik az orrunkra. Megesküdtem volna, hogy egy kislányt is hallottam beszélni benne és egy állatot is morogni.

Mivel reményeim a herceg halálával kapcsolatban meghiúsultak, jobbnak láttam, ha elhagyom a felfordulást. Sarkon fordultam és elindultam a tömegen át. Persze, hogy ő mindig visszajött, csak nem hagyják a trónörököst odaveszni. Bár volt egy öccse, ő jó ideje nem mutatkozott nyilvánosan. A híresztelések szerint nem igazán azonosult a barbár hagyományokkal.

Hihetetlen mennyi embert érdekeltek. Nagyon hamar több száz lakos gyűrűjébe keveredtem és meggyorsítottam lépéseim, hogy hamarabb eltűnjek onnét. Nem volt értelme tovább maradnom a fullasztó tömegben. Már majdnem a tér szélénél jártam és éppen kiértem volna közülük, mikor egy oldalról kapott hatalmas lökés a földre terített.

A tüdőmből kiszorult a levegő és a könnyököm is megsínylette az esést. A fájdalom átjárta az egész testem és magamban már az égieket átkoztam. Kellett néhány másodperc, mire kitisztult

a kép és tudatosult bennem mi történt. Egy sötét ruhás alak lökött el és minden erőfeszítés nélkül leszabta a táskámat a vállamról.

A rohadék nagyon meg fogja bánni.

Abban a pillanatban, ahogy újra tudtam rendesen levegőt venni, talpra szökkentem és utána rohantam. Többen is próbálták feltartóztatni, de úgy döntötte a földre az útjába kerülőket mintha csak kivágott fák lennének.

Ennek hála viszont, folyosó képződött közöttünk, így könnyedén tudtam követni. Lehet, hogy alapvetően gyorsabb volt nálam, de a táskám súlya lelassította annyira, hogy elérhessem. Minden megmaradt energiámmal koncentráltam, nem történhetett ez velem. Nem most. Nem itt. Már veszélyesen közel jár a szűk utcákhoz, ahol nyomát veszíteném, de még éppen időben értem utol.

Amikor végre elég közel kerültem, megragadtam a ruháját és a földre rántottam. Egymást követte a két puffadás, ahogy a férfi, majd a táskám is hangosan mellé esett.

Ha még a dolgaim is összetörte én megfojtom.

Amilyen gyorsan csak tudtam, átvetettem a lábamat a hasán, hogy ne tudjon menekülni és vártam, hogy odaérjen egy katona vagy palotaőr, ugyanis már egy ideje hallottam, hogy segítségért kiabáltak páran.

Előrántottam a töröm a combomra erősített tokból és a nyakának szegeztem. Nem hittem benne, hogy valóban átvágnám a torkát, de ezzel neki nem kellett tisztában lennie. Megnéztem magamnak az arcát. Csúnya, disznóhoz hasonló szemei voltak és kerek, holdszerű feje. Gusztustalan mosollyal nézett rám és úgy tűnt, hogy nem számítanak neki a körülmények, még így is örül neki, hogy egy nő hozzáér. Kezeivel éppen felém nyúlt volna.

-Ha megmozdulsz, megnézzük, mennyire viszi könnyen a penge a torkodat. -fenyegettem, ahogy tőlem tellett.

-Jaj, kisasszony, semmi szükség ilyesmi tettekre, visszaadom, aztán mehet is. -próbált meglágyítani, de hiába. Átgondoltam az ajánlatát végül lassan, a törömet nem mozdítva a holmim után nyújtottam a másik kezem.

Azonban rövidéletűnek bizonyult a győzelmem, mert csak akkor vettem észre, hogy a táskám tartalma szétterülve hevert a földön, amikor már a körülöttünk állók is arról sugdolóztak.

Túl későn.

-Ilyet is ritkán lát az ember. -szólalt meg mögöttem egy férfi ridegen – A tolvajt kirabolja egy másik tolvaj.

Szükségtelen lett volna tagadnom. A herceg lassú, kimért léptekkel sétált a szürreális párosunk felé. A temérdek csillogó tárgy közül saját koronáját választotta a táskámból kiesett tárgyak közül és méregetni kezdte, majd lassan rám emelte a tekintetét.

Nem találtam a szavakat.

Egy hónap tervezgetés után végre betörtem a palotába, bejutottam a kincstárba számba véve az örök mozgását, fogtam ami mozdítható, nem kaptak el, erre egy malacfejű tömzsi alak miatt fognak kivégezni.

Akkor jött az ötlet, amikor legutóbb hazaértek a Vadászok. Láttam, ahogy mindenki őket figyelni és még az örök ébersége is lankadt. Tökéletes lehetőségnek tűnt. Kihasználva az ünneplést, besurrantam néhány szolgáló mögött a kapun, akiket úgy engedtek be, hogy rájuk se pillantottak.

A kincstárba bejutni már nem volt ilyen egyszerű. A fel-alá járkáló örök mozgásához igazodva húzódtam a fedezékbe és haladtam apránként. Amikor mindent, amit elbírtam összeszedtem, pedig ugyanezzel a művelettel kijutottam. Megloptam a férget, aki Sira haláláért felelős. Ez majdhogynem nagyobb örömet okozott, mint maga a tudat, hogy végre lesz egy kis pénzünk.

Most viszont az említett fereg kezében volt a sorsom.

Magam sem akartam elhinni, amire készülök, de nem volt más lehetőségem, így vettem egy nagy levegőt és sírásra torzítottam az arcomat. Mélyebbre már nem süllyedhet a becsületem.

-Kérem, Öfelsége! Kegyelmezzon nekem, annyira éheztem hónapok óta, hogy nem volt más kiút. Szívemből bánom, hadd tegyem jóvá! -játszottam a bűnbánó szerepet térdemen állva, de szinte émelyegtem a saját hangszínemtől.

Egy jó ideig az arcomat pásztázta, és nem szólt egy szót sem. A másik tolvajt közben már ketten elfogták és megkötözték a kezeit.

Egyszeriben emberek sikoltoztak és ugráltak félre a herceg mögött. A farkas közelített felénk és gazdáját megkerülve hozzám tartott, de időm sem volt felállni. A hercegnél két fejjel magasabb volt és valószínűleg, ha akarta volna, néhány perc alatt lemészárolhatta volna a tömeg felét.

A bestia fölém hajolt, majd szaglászni kezdett és nedves, hüllőszerű orrát arcomnak nyomta. Jobbnak láttam, ha mozdulatlanul kivárom, mit akar tenni. Keringett a városban egy legenda, miszerint a farkas képes volt kiszagolni a tiltott mágiát használókat és alakot váltani időnként. Persze ezt még senki nem látta még élőben. Engem ez a mágiával kapcsolatos veszély nem fenyegetett, de az, hogy ott helyben felfal annál inkább.

Hatalmas borostyánszínű szemeivel úgy méregetett, mint egy darab húst, de legnagyobb meglepetésemre, némi körben járkálás után leült Ameer mellé és csak várt a parancsra. Én sem

értettem mire várunk. Most fogtak el a fél kincstárral a táskámban, sok remény nem volt a számomra.

-Kérem! Kegyelemzen egy éhező nőn, én tartom el a családomat! -próbálkoztam újra és megesküdtem volna, hogy egy kicsit visszaköszönt a gyomrom tartalma a számba. Nem akartam elhinni, hogy pont neki kell megalázkodnom.

Egy pillanatra mintha megennyhült volna az arca, de hamar vissza is állt az előző tekintete. Megvetett engem. Az érzés kölcsönös.

Még egyszer végignézett rajtam és a táskámból kiborult tárgyakon. Gravírozott török, a hercegi korona, a királyi jogar... Nem hinném, hogy tetszett neki a felhozatal.

-Elfogni. -szólt hátra két palotaőrnek.

Itt a vége. Ennyi lopott tárgy, ráadásul a királyi család tulajdona nem vet túl jó fényt rám. Nem volt értelme tovább kegyelemért könyörögni. A húgom, Kamari majd nem tudja mi lett velem. Őt sem avattam be a tervembe.

Sajnos be kellett látnom, hogy a pékségnek Sira kivégzése óta igencsak leáldozott. Nem voltak vevőink, elment a híre, hogy nővérem a képességével manipulálta az embereket, hogy frissnek higgyék a süteményeket és kenyereket, valójában pedig romlott, penészes árukat kínáltunk, illetve, hogy rávett mindenkit, hogy akaratán kívül bejöjjön, és sokat költsön. Ebből semmi sem volt igaz, de persze nem szerettek volna maguk megbizonyosodni róla.

Ilyen sors járt mindenkinek, aki véleményük szerint "hibásan" vagy esetleg "veszélyesen" született.

Hónapok óta az utcákat jártam, ékszereket loptam, karkötőket csatoltam le észrevétlenül, de mindez kevésnek bizonyult. Kamari úgy tudta, hogy a helyi zálogosnál segíték ki, ami végül nem is volt teljes hazugság, hiszen a lopott holmik nagyrésze tényleg nála landolt. Valódi munkára azonban nem alkalmaztak. Teljesen leírták a családunkat a közösségben azzal, hogy egyikünk Tükörfény Rend tag volt és túl erőssé fejlődött.

Mielőtt észbe kaptam volna, már éreztem is, ahogy szorul a kötél a csuklómon, majd tovább is rántanak. A palota felé indultunk. Nem ellenkeztem, az egyetlen esélyem a kegyelem kérése volt, értelmetlen lett volna bizonygatnom, hogy ártatlan vagyok.

A herceg és a farkasa időközben eltűntek a szemem elől. Hála az égnek legalább nem az ő arca lesz az utolsó, amit látok.

Soha nem tűntek ilyen magasnak az épületek, és ilyen hosszúnak az odáig vezető út. Az lesz a végzetem, hogy élni akartam.

A palota kapuját két, fölénk tornyosuló sárkány fogta közre. Úgy faragták őket, hogy feljebbvalónak és tekintélyesnek tűnjenek, büszkén, hátsó lábaikon állva, mellsőket a

támadásra készen tartva. Több évszázada készültek, nem bontották le őket a történetek ellenére sem. Óriási, rúnákkal vésett márványoszlopok és szökőkutak fogadták a palotába érkezőket, színük hasonló volt, mint a városban lévő házaknak. A nyolc emeletes épület egyetlen szegletéből sem spóroltak ki semmit, minden sarkán kerek kupolájú tornyok húzódtak. Ezek itt azt sem tudják, melyik szalonban mulassák az idejüket, míg mi éhezünk.

Ahogy a tömlöckökhöz értünk, furcsamód kicsit megnyugodtam. Nem azonnal végeznek ki. Talán még lesz esélyem kibeszélni magam, talán még könyöröghetek kegyelemért valakinek. A helyiség, ahol végig vezettek búzlótt a többi rabtól és a dohos falaktól. Az egyik cellában két férfi ült és nagyon úgy tűnt, hogy a szökést fontolgatták.

A másik irányban egy idősebb asszony állt, hátratett kezekkel. Azóta engem nézett, mióta a folyosóra beléptem.

-Segíthetek? -kérdezem tőle, de csak mosolyogva nézett rám.

-Asszonyom, segíthetek? -kérdeztem újra, valamivel hangosabban.

-Ó, nem, csak azt hittem ismerjük egymást.

Egy darabig én is bámultam őt, próbáltam felidézni az arcát, de nem sikerült.

Hirtelen rám tört a kíváncsiság, hogy mégis hogyan kerül egy közel nyolcvan éves asszony tömlöcbe. Azt hiszem túlságosan árulkodó volt a tekintetem, mert elmosolyodott.

-Idéző vagyok. – válaszolt a fel sem tett kérdésemre – Nem használtam a képességem, de így is szerencsés vagyok. Egy eldugott faluban éltem így hosszú ideig el tudtam rejtőzni. -mondta beletörődő mosollyal a száján.

Szerencse. Nyolcvan évet leélt és így kell véget érnie az életének. Egyedül, egy tömlöcbe várva a halálra. Bármilyen másnak mondanám, de szerencsének nem. Bár az felettébb érdekelne, hogy hogyan került ki a Képzőt.

A Képző egy iskolának álcázott szűrő, ami minden országnak segít bekategorizálni a mágusokat és kordában tartani. Minden elsőszülöttnak automatikusan meg kell jelennie, amikor a tizennegyedik életévét betölti. Ez a biztos módja annak, hogy csírájában elfojtsanak minden olyan képességet, ami árthat az embereknek.

Halvány mosollyal néztem rá én is és finoman bólintottam. Láthatóan várta, hogy most én osszam meg hogyan kerültem oda. Sóhajtottam egyet.

-Kiraboltam a királyi kincstárat. -lesütöttem a szemem, de a nő hangos kacajjal nyugtázta, amit az imént mondtam. Értetlenül néztem rá, mire ő ismét a kimondatlan kérdésre válaszolt.

-Megérdemelték. -nevetett.

Egyetértettem vele, de nem változtat a tényen, hogy hová kerültem az egész baklövésem miatt.

Nem lehetett, hogy így haljak meg. Nem lehet, hogy azért kerültem ide, mert ahelyett, hogy hazamentem volna, én buta módon kimentem megnézni, a Vadászokat. Tettem súlya ólomként nehezedett a vállamra. Kamari egyedül marad. Most végleg befellegzett neki is és a boltnak is. Szolgának kell majd állnia, ha egyáltalán annak elfogadják. Haragudni fog rám és én is haragudtam magamra. Legszívesebben lefeküdtem volna és elhagytam volna magamat, hadd legyenek az enyészeté, de a hátamat kízó fájdalom, amit az esésemkor szereztem, egyre csak rosszabbodott.

Odakint kezdett sötétedni és csak arra tudtam gondolni, hogy a húgom már biztosan rájött. Szörnyű képekkel kínoztam magam. Elém vetült, ahogy az utcákat rója, amíg talál valakit, aki felvilágosítja, hogy a nővére tolvaj és elhurcolták. Újra át kellett élnie, ami Sira kivégzésekor történt. Tőle sem búcsúzhattunk el, csak megállapították, hogy már veszélyes szintre fejlődött az ereje és kész, kivégezték. Amikor éjszakára nem jött haza aludni, már sejtettük, hogy baj van és ébren vártunk egész éjjel, türelmesen, mire reggel kopogtatott a küldött, aki közölte a híreket. A gondolattól, hogy újra azt az éjszakát és azt a reggelt éli át a húgom, ezúttal ráadásul egyedül iszonyatos hányingerem lett.

A rácson túl megláttam a tükörképem egy ablakban és mélységesen csalódott arc nézett vissza rám. A máskor selymes, hosszú szőke hajam most ziláltnak lógott a vállamra és az arcom is beesettnak tűnt. Szemeim zöld színe sem csillogott úgy, ahogy azt mindig dicsérték. Kiveszett belőle a remény.

Néhány perccel később egy szürke ruhás csuklyás alak jött le, egy papírt tartva a kezében. Végignézett a cellákon és közelebb lépett hozzám.

-Maliah Selaket? -kérdezte, de nem nézett rám közvetlenül.

-Én vagyok. -feleltem félszegen.

-Holnap reggel nyolckor kerül sor a kivégzésre.

2. fejezet

Ahogy egyedül maradtam lesüllyedt a szívem a gyomromig. Egyszerre öntött el a szomorúság és a düh. Cserben hagytam a húgomat, és ami azt illeti, magamat is. A mellettem lévő asszony és a szökést tervezgető férfiak is aludtak már. Engem teljes mértékben elkerült az álom. Megbénított a félelem és sírni sem tudtam. Néha emlékeztetnem kellett magam a levegővételre, ahogy az égboltot figyeltem és vártam a véget. Lassan figyeltem, ahogy néhány felhő kúszott át a látképeken és Kamari jövőjén járt az eszem.

A Mergeri Szövetség megalakulása óta, az öt birodalom vállalva gyilkolta, törvényileg elfogadott módon az összes olyan fajta képességgel rendelkező embert, akit ők hibásnak ítélnék meg. Ha valaki túl nagy hatalomra tett szert, bármely Rend vagy Szövetség tagja is volt, veszélyt jelentett. Nem fértek bele az elképzelésükbe és nem számított, hogy használták-e valaha is az erejüket vagy sem, ők nem az életre születtek ezen a földön. Így vesztettük el Sirát is. Most pedig én következem. Volt valami irónia abban, hogy egyrészt pont emiatt a törvény miatt választottam a kincstárat célpontnak, hogy enyhítsem az egész birodalom iránt érzett haragomat. A húgom pedig két nővérét veszíti el emiatt.

Elkezdtem leoldani a fűzőmet. Ha már csak pár órám maradt, nem szeretném gúzsba kötve tölteni. Épp a felénél jártam, amikor a csendet ajtónyikorgás törte meg.

Máris reggel lenne? Vagy foglyot hoztak? Teljesen elvesztettem az időérzékeimet, az is lehet, hogy valami módon kihallgatnak még a kivégzés előtt. A lépcsőn fekete bakancsokat láttam lejönni, aztán az illető behúzódott az árnyékba, így az arcát nem láthattam. A falnak támaszkodott, és láttam, hogy az irányomba fordul. Levegőt visszatartva várok, mit akarhat tőlem.

-Bármennyire is kellemes látvány, amit művelsz...-ismerős borzongás rázta meg a testem. Látnom sem kellett, anélkül is pontosan tudtam, hogy ki az - előtte áruld már el nekem, hogyan tudja egy fiatal nő egymaga észrevétlenül kirabolni a palota kincstárát? -kérdezte Ameer herceg.

Kissé illetlen szituációban találtam magam a félig kioldott fűzőben és teljes mértékben felforrt az arcom. Bár nem illetlenebb annál, ahogy a főtérről elhurcoltak. Azért mindenesetre összefogtam a mellkasomon a ruhadarabot, mielőtt válaszoltam volna és közelebb léptem a rácsokhoz.

Egyedül jött. Semmi kíséret, sem farkas nincs a láthatáron. Gyűlöletem tárgya előttem állt és ki volt szolgáltatva a bosszúvágyamnak. Egy pillanatra azon kaptam magam, hogy már a tőbbedik módját képzeltem el, hogyan végeznék vele. Nehezen zártam ki a fejből a képet,

ahogy az életéért könyörög, de mindhiába. Már nem volt értelme nekem sem kegyelmet kérnem. Igyekeztem magabiztosnak és érzéketlennek tűnni, nem adhattam meg neki az örömet, hogy félni lásson.

-Talán, ha valamire használható öröket állítanának az koronaékszerek elé, akkor nem tudná egy hat éves is játszani könnyedséggel kipakolni a sok szarságot, amit ott tartotok. - a hangom leplezetlen undorral telt meg.

Ameer szemei elkerekedtek. Ő nem ismer, de én őt annál inkább. Úgy tanulmányoztam, mint egy könyvet. Láttam edzeni a kapukon keresztül, ismerem a mozgását, a taktikáit. Ha egy nap alkalmam adódik megölni, akkor képes legyek rá. Ellépett a faltól és kezeit a cellám rácsaira kulcsolta.

- Ennyire vágysz rá, hogy a nyelved is kivágyják, mielőtt felkötnek? Te tudod, bár a sok *szarság* mégis az életedbe kerül. Mellesleg királyi sarjat nem tegezünk le kedvünk szerint -fintorgott, ahogy szinte köpködte a szavakat.

-Ugyan már, pontosan tudod, hogy igazam van és bántja a hercegi egódat, hogy egy nő tört át a védelmeteken. Lehet, hogy én meghalok, de ugyanannyira megalázó volt neked is a helyzet, a földről veszed fel a saját koronádat és apád jogarát? Mit árul el ez egy trónörökösről? - talán a saját síromat ástam azzal, hogy tovább idegesítettem, de az arcára kiülő ábrázat láttán úgy éreztem, hogy megérte - Mit akarsz tőlem tulajdonképpen? Tanácsot, magyarázatot?

Most értem el azt, hogy hasonlóan nézzen rám, ahogy én rá. Volt egy kis szándékosság abban, hogy a koronázása előttre időzítettem az egész rablást. Nagyon tudtam volna élvezni, ahogy aznap veszik észre, hogy hiányoznak a kellékek. Lehunyta a szemét és csak egy erőtlen sóhajjal nyugtázta mindazt, amit a fejéhez vágtam.

-Téged. Egy tolvajt.

Az arcomból kiszaladt a vér. Nem tudom mit értett ezalatt, de ha esélyt adott volna a menekülésre, akkor az előző hozzáállással lehet, hogy elszúrtam az utolsó esélyemet is. Borzasztóan nehezen tudtam megálljt parancsolni magamnak. Nem vakíthat el többször a haragom.

-Kifejtené? - változtattam a hangsúlyomon és kiegyenesítettem a hátam.

-Az kell nekem, aki egymaga kijátszotta az éveken át képzett öröket, volt olyan bolond vagy vakmerő, ha úgy jobban tetszik, hogy egy darab törrel behatoljon a palotába, ellopon mindent, amit akar és haza is sétált volna vele, anélkül, hogy bárkinek is fogalma lenne róla, hogy mi történt. Nekem ő kell. - nézett mélyen a szemembe, de én nem jutottam szóhoz.

-Holnap éjjel egy karaván fog elhaladni az északi úton. Egy darab ősi rúnákkal vésett doboz kell belőle. Semmi más. Valószínűleg tele lesz arannyal, különféle kincsekkel, de csak a doboz kell. -folytatta.

Nem tudok mihez kezdeni a hirtelen információkkal. Itt az esély, de pontosan mire? Ugyanúgy a halálra? Egy állandó helyen lévő tárgy ellopása egy város közepén egészen más kategória, mint egy mozgó karavánból, nem messze a városhatártól elkövetni ugyanezt. Nem beszélve arról, hogy ezt a rablást rengeteg ideig terveztem és tudtam is, hogy mi az, ami kell nekem.

-Mi van a dobozban? Mi lesz, ha nem sikerül? Mi lesz, ha...

-Nem tartozik rád és sikerüljön. Erről ennyit. Senkinek nem beszélhetsz a karavánról. Biztosan lesznek katonák, ide nem lesz elég a fogpiszkáló, amivel a férfit fenyegetted a főtéren. -mondta, majd előhúzott a kabátja alól egy kétszer olyan hosszú tört, mint az enyém és átnyújtotta.

Millió kérdésem lett volna, de nem akartam ezt is elbaltázni, így csak bólintottam és jobban szemügyre vettem a fegyvert.

Gyönyörű darab volt, mintha egy ékszer tartottam volna a kezemben. Hófehér ékkövek helyezkedtek el cikk-cakkban a markolaton, középen pedig egy sárkányfarok volt gravírozva.

-Miért? -csak ennyit kérdeztem.

-Mágikus. Amilyen sebet okozol vele, annak az ötszörösét fogják érezni. Védőbűbáj is van rajta, így téged egyidőben gyógyít, ha eltalálsz valakit. -magyarázta- Természetesen ezt is visszaszolgáltatod a dobozzal együtt.

Talán mégsem a halálba küldenek és lesz némi esélyem. Azt hiszem, meglepettségem kiült az arcomra, mert úgy érzete tovább kell folytatnia.

-Ha meg akarnálak ölni, akkor itt és most megtenném, nem adnék a kezedbe egy háromszáz éves tört és küldenélek küldetésre. Lehet, hogy nem a kegyelemről vagyok híres, de fegyvereket nem pazarlok. -már nem nézett a szemembe.

Kabátja alatt babrált valamivel, majd előhúzott egy kulcsot. A szemében ott volt valami, amit nem ismertem. Talán kíváncsiság, vagy csak az a hideg számítás, amivel valaki sakktáblán tologatja a bábukat. Nem mertem egyből mozdulni, ahogy kinyitotta az ajtót. Még mindig cselnek és valótlannak érzem az egészet. Meg kellett volna ölniük, erre kiengednek egy olyan tárggyal, amiből akár egy kisebb hajóra is futhatná?

-Köszönöm. -mormoltam az orrom alatt és lassan kiléptem Ameer herceg mellé - Mindent megteszek.

-Ó, azt ajánlom is. Nagy kár lenne, ha valami történne a kis Kamarival, nem igaz? -érdekes hangszínnel mondta, egyszerre rideg és cinikus.

Éreztem a tekintetét a tarkómon. A nővérem megölte ez a szemétláda, a húgomat az imént fenyegette, az én életem pedig egyenesen a markában volt. Már fél lábbal kint voltam a börtönből, mégsem bírtam mozdulni. Egyszerre erőszakos gondolatok kezdtek a fejemben cikázni. *A tör.*

-És az mekkora kár lenne, ha trónörököst vérben fagyva, élettelenül találnák meg reggel? - mellkasának tartottam a pengét, de könnyed mozdulattal belesétált, a tör pedig látszólag belemélyedt bordái közé. Elképedve néztem, ahogy rezzenéstelen arccal lepillantott a testéből kiálló tárgyra.

-Van mit tanulnod a tiszteletről, tolvaj. A helyedben nagyon gyorsan eltűnnék innen és szépen csendben visszatérnék a ládával. -javasolta fenyegetően - Mellékesen nem adnék olyan fegyvert egy elítélt kezébe egy sötét börtön folyosóján, amivel kárt tud bennem tenni.

Ahogy hátrált egy lépést, csak akkor láttam, hogy a penge szépen lassan újjáépült az előbbi használat után. Sosem hatolt belé igazán. Egyszerűen ameddig a bőrével érintkezett eltűnt. Kissé elszégyelltem magam, de igyekeztem elrejteni.

Megfogadtam a tanácsát és kiszaladtam egészen a kertig. Ha még túl sokáig kellett volna egy légtérben lennem vele, azt hiszem a bosszúvágyam addig sarkallt volna meggondolatlanságokra, amíg meg nem öletem magam.

Zihálva kapkodtam a levegőt. Ahhoz képest, hogy az Khem-Darun a Merger Sziget legmelegebb országa és napközben a sivatagi táj délibábokat produkál, éjszaka mégis hűs volt. Szabad voltam. Egy másfajta módon még mindig halálraítéltnek éreztem magam, de már volt esélyem. Amit ismét majdnem elbaltáztam.

Már két év telt el Sira halála óta, de az igazságtételre való szomjúságom semmit sem csökkent, vagy ha lehetséges, csak egyre jobban vágytam rá, hogy végre holtan lássam mindazt, aki felelős volt érte. Amikor a Képzőben kiderültek Sira képességei és a Tanács úgy ítélte, hogy fenyegetést jelent a társadalmunkra maga a herceg végezte ki. Így biztosítottak tekintélyt neki. Fiatal korától kezdve rábíztak néhány kivégzést, hogy mikor arra kerül a sor, hogy ő uralkodjon, akkor egy erőskezű, könyörtelen király lehessen belőle, mint az apja volt. Viszont most már tényleg muszáj volt határt szabnom az érzéseimnek. Rohantam tovább a kapuig, a fűzőmet továbbra is magam előtt szorongatva, amikor megtorpantam.

-Maliah, mit keresel itt? -összereztem a sötétből érkező kérdésre. Próbáltam kivenni ki az, de csak akkor rajzolódott ki előttem, amikor kijött a palotából kiszűrődő fényre és az megcsillant aranszőke haján.

-Matthias! Elfogtak, de néhány feltétellel kiengedtek...-végül is nem hazudtam. Gyermekkori barátom értetlenül bámult a szemembe, de én nem tudtam viszonzni. Kimerült voltam, szégyelltem magam és már csak el akartam onnan tűnni.

Évek óta éjt nappallá téve dolgozott. Ő volt a palota kertésze, ami az udvart elnézve elég időigényes feladat volt. Kesztyűs kezét a vállamra tette, mire csupa kosz lettem. Vért és sarat is kent rám támogató mozdulatával.

-Tiszta véres a kesztyűd, mit csináltál? -kérdeztem tőle.

-Éjszaka nem olyan egyszerű rózsákat metszeni, mint hinnéd, de a tökéletes alatti szint az megengedhetetlen, tudod. -halványan elmosolyodik, amit félszegen ugyan, de én is viszonzok. Teljesen kiszipolyozták szegényt. Kamari meg persze nekem szajkózza, hogy nem tud vele találkozni sosem. Ez a gondolat vissza is ránt a jelenbe azonnal.

-Ne haragudj, de most mennem kell, vigyázz magadra! -szóltam hátra és még láttam, ahogy int.

Egészen hazáig futottam. Nem számított, hogy mennyire fáradt voltam, lábaim nehézérzete is megszűnt, ahogy befordultam az utcánkra. Ahogy kiszúrtam a roskatag barna tetőt az utca végén meggyorsítottam a lépteimet.

Már csak a mi házunkban volt világosság. Finoman kopogtattam az ajtón.

-Kami! -sóhajtottam és a nyakába borultam. Az elmúlt órák történései egy pillanat alatt zúdultak rám. Szememből záporozni kezdtek a könnyek és összeszorult a mellkasom. Emlékeztetnem kellett magamat a levegővételre. Mellkasomban éreztem az ő szívverését is a sajátom mellett.

-Maliah, hogy kerülsz ide? -eltolt magától és hitetlenül bámult rám - Megszöktél? -össze volt zavarodva, de kisírt szemei megkönnyebbülést sugároztak.

Rögtön szembe találtam magam a következő gonddal. Nem készültem fel, hogy mit mondok, milyen feltételekkel engedtek el. Eszem ágában sem volt beavatni, hogy újabb, öngyilkossággal felérő rablásra készülök. Elég volt, amit ma átélt. Visszatérek és elfelejtjük ezt az egészet.

-Nem, én... Hol a zsebkendőm? - kérdeztem ezzel is időt nyerve és el is vonultam érte. Kami nem vette le rólam a szemét és utánam is lépett.

Magamba szívtam az otthon illatát és körbe néztem. A kovász, fahéj és különféle teák a mai napig visszarepítettek a gyerekkoromba. A csúnyácska baba, amivel felváltva játszottunk ott ült a polcon, a csigalépcső, ami felvezet a szobáinkhoz, mind sokkal szebbnek tűnt így, hogy azt hittem többé nem láthatom. Eszembe jutott, hogy a szüleim minket is próbáltak bevonni a sütésbe, ahogy Kami és Sira közösen lopnak a nyers tésztákból anyánk háta mögött. Még az

égett pékáruk is kellemes emlékképként éltek bennem, amiket általában én csináltam. Soha nem hibáztattak érte, de én próbálkoztam újra és újra. Gondolataim elkalandoztak, amíg pakolást színleltem, így inkább visszafordultam a testvérem felé.

-Alkut kötöttem. Elmondtam nekik, hogy gondoskodnom kell rólad is és hogy mennyire bánom a történeteket, így egy ideig takarítanom kell a palotát, hogy lerójam a tartozásom. - magyaráztam neki és lélegzetvisszafojtva vártam, mit reagál vagy hisz-e nekem egyáltalán.

Kisöpört egy fekete hajtincset az arca elől és mélybarna szemeivel dühösen nézett rám. Szép, hosszúkás arca van, markáns csontozattal, ami a helyi fiúk, például Matthias figyelmét sem kerülte el.

-Mennyi ideig? -tekintetében láttam a kételyt.

-Talán néhány hónappal megelégszenek. -válaszoltam, de nem tudtam a szemébe nézni - Kamari kérlek, ne haragudj rám. Nem gondoltam végig, én csak jobb életet akartam magunknak. Nem bírom látni, hogy mindennap a száraz megmaradt kenyeret eszed és én nem tudom, már mit tudnék tenni az asztalra, csak annyit...-nem bírtam tovább, leroskadtam az székre. Eszméletlenül kimerült voltam. Zokogás rázta a vállam és nem éreztem semmi jelét annak, hogy meg tudnék nyugodni.

Újra titkolóztam, nem beszélhettem az óriási feladatról, ami másnap várt rám. Megpróbált volna lebeszélni, el akart volna szökni, de nem lehet. Nem tudhatja, hogy általam célkereszt került a hátára, ami kizárólag rajtam múlik, hogy eltűnjön. Nekem kell rendbe tennem, méghozzá egyedül. Már csak ketten vagyunk egymásnak. Mi a világ ellen és nem hagyhatom magára.

Egyszer csak éreztem, hogy a húgom átölel engem. Lassan simogatta a hátamat és végig futtatta ujjait a hajamon, amiben rendszerint megakadt.

-Nyugodj meg egy kicsit, örülök, hogy visszajöttél, más most nem számít. -pontosan ezt akartam hallani. Mindig tudta, hogy mit mondjon, pedig csak tizenhét éves, öt évvel fiatalabb nálam, de lehet, hogy érzelmileg érettebb. -Viszont ezek a gubancok elfogadhatatlanok, így még egy frissen szabadult bűnöző sem mutatkozhat. -felpattant, majd visszatért egy fésűt fogva, amit ellentmondást nem tűrően tett a kezembe.

Eltelt néhány másodperc, mire nevetni kezdett. Én is csatlakoztam, de a holnap gondolata nem hagyott nyugodni. Nem hagyhatom egyedül. Nem fogok meghalni.

Egyszerűen sikerülnie *kell*.